

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ— ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ, କାହିଁକିନା ଯୋଗ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ରୂପକ ଖଣ୍ଡାର ଧାର, ତେଣୁ ଏଥିରେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଠକ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ବାବା କେଉଁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ପିଲାମାନେ, ନିଜର ସର୍ବତ୍ର ସର୍ବତ୍ର ଚାର୍ତ୍ତ ରଖ । ଚାର୍ତ୍ତ ରଖିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଚରିତ୍ର ସୁଧୁରିବ । ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ମୋର ଚରିତ୍ର କିପରି ରହିଲା ? କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇନାହିଁ ତ ? ଫାଲତୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିନାହିଁ ତ ? ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେପକାଇଛି ? କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିଛି ଅଥବା ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇଛି ? ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଏହିଭଳି ଦିନଚରମ୍ଭର ଚାର୍ତ୍ତ ରଖୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ସୁଧୁରିବାରେ ଲାଗିଛି । କଥାରେ ଅଛି — ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ଯଦି କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରୁହାନୀ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଅଛନ୍ତି । ଏମିତି କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ ସବୁ ପିଲାମାନେ ନିଜର ସ୍ଵାଧୀନତାରେ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । କେଉଁ ଆତ୍ମକୁ ତ’ ବୁଝି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଯାଉଥିବ । ତାହା ତ’ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ବୁଝିପାରୁଥିବେ । ତେବେ ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ସତତୋପସାନ ହେବା । ତାହା ତ’ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ବ୍ୟତୀତ ହୋଇପାରିବା ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବାବା ଅମୃତବେଳାରେ ଯୋଗରେ ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଟାଣୁଛନ୍ତି, ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଆକର୍ଷଣ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଯୋଗରେ ଶାନ୍ତିରେ ବସିଆ’ନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଏହା ଉଠୁଛି ଯେ ସାରାଦିନ ଭିତରେ କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଅମୃତବେଳାରେ ଏକ ଘଣ୍ଟା, ଅଧା ଘଣ୍ଟା ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଉଛି, ଆୟୁଷ ବଢୁଛି । କିନ୍ତୁ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି ? ନିଜକୁ ସ୍ଵାଧୀନତା ଚକ୍ରଧାରୀ ବୋଲି କେତେ ସମୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ? ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ସବୁକିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି । ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର - ମୁଁ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ କରିଛି ? ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଚାର୍ତ୍ତ ଲେଖୁଛ । କେତେକ ପିଲା ସଠିକ୍ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଆଉ କେତେକ ପିଲା ମିଛ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବିବେ ମୁଁ ତ’ ଶିବବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ଥିଲି, ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥିଲି କିନ୍ତୁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି— କ’ଣ ପ୍ରକୃତରେ ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଥିଲ ? ଯଦି ସମ୍ମୁଖରେ ନିରବତାରେ ରହିବ ତେବେ ଏହି ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯିବ । କେବେ ନିଜକୁ ଠକ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତ’ ଶିବବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିଲି । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା ଅଥବା ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଯିବା ଦରକାର । ଆମକୁ ଶିବବାବା ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରାଇ ବୁଝିବୁ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ତ’ ଆକର୍ଷଣ କରୁଛନ୍ତି । ସବୁ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେହି ମନେନପକାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଛି ନା ନାହିଁ, ତାହା ତ’ ନିଜେ ଚାର୍ତ୍ତ ଲେଖିଲେ ଜଣାପଡିବ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଉଛି ? ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଏଭଳି ମନେପକାଇବା ଦରକାର ଯେମିତି ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକାଙ୍କର ଉଦାହରଣ ରହିଛି । ଏଠାରେ ତ’ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ରୁହାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଏଠିକାର କଥା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ଦୁନିଆରେ ହେଉଛି ଶାରୀରିକ ଏବଂ ଏଠାରେ ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ — ମୁଁ କେତେ ସମୟ ଦେବୀ ଗୁଣ ପାରଣ କରି ରହୁଛି ? କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ରହୁଛି ? ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମନେପକାଉଦେବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ କଳଙ୍କ ଲାଗିଛି ତାହା ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା ବିନା ତ ଛାଡିବ ନାହିଁ । ଉକ୍ତିରେ ଅନେକଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ଆସିଛି । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ଵରୂପ, ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ଵରୂପ ଅଥବା ବହୁତ ସ୍ଵକ୍ଷମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ବଡ଼ । ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଥବା ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ହେବା, ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ମିଥା ମିଠୁ ଭାବି ଠକିବାର ନାହିଁ । ନିଜକୁ ପଚାର ମୋ ଆତ୍ମାରେ ଲାଗିଥିବା କଳଙ୍କ ଛତାଇବା ପାଇଁ ସାରାଦିନ ଭିତରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଇଲି ? କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିଛି ? ଏହିଭଳି ଦିନଚରମ୍ଭର ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ ଆଉ ଯଦି ନ କରିବ ତେବେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ । ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋର ଚରିତ୍ର ସାରା ଦିନ ଭିତରେ କିପରି ରହିଲା ? କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇନାହିଁ ତ’, କିମ୍ବା ଫାଲତୁ କଥା ହୋଇନାହିଁ ତ’ ? ଚାର୍ତ୍ତ ରଖିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଚରିତ୍ର ସୁଧୁରିବ । ବାବା ତ’ ରାସ୍ତା ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ପରସ୍ପରକୁ ମନେପକାନ୍ତି ନା । ମନେପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଛିତା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଦୁଇଜଣ ମହିଳା କିମ୍ବା ଦୁଇଜଣ ପୁରୁଷଙ୍କ ଭିତରେ ଯଦି ନିବିଡ଼ ବନ୍ଧୁତା ଥିବ ତେବେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ । କେହି କେହି ମିତ୍ର ଭାଇଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଆ’ନ୍ତି । ମିତ୍ର ମିତ୍ର ଭିତରେ ଏପରି ସନ୍ଦେହ ଆସ ଯାହାକି ନିଜ ଭାଇମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ପରସ୍ପରକୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ସହିତ ଉପରକୁ ଉଠାନ୍ତି । ବାବା ତ’ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ତେବେ ଅମୃତବେଳାରେ ବାବା ଅଧିକ

ଆକରଷିତ କରିଥା'ନ୍ତି । ସିଏ ତୁମ୍ଭଙ୍କ ଅଟନ୍ତି, ପରମ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଆକରଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ତ' ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଜାଣୁଛନ୍ତି ଇଏ ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ବାବାଟଙ୍କୁ ଅଧିକ ଆକରଷଣ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକ । କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଉଛ, ଯାତ୍ରା କରୁଛ, ଉଠୁଛ, ବସୁଛ, ଖାଉଛ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଇପାରିବ । ପୁରୋହିତ ପୁରୋହିତା କେଉଁଠାରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପରସ୍ପରକୁ ମନେପକାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସେହିଭଳି । ବାବାଟଙ୍କୁ ତ' ମନେପକାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ, ନଚେତ୍ ବିକରମ କିପରି ବିନାଶ ହେବ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ତ' ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । ଖଣ୍ଡାର ଧାରରେ ଚାଲିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଯୋଗ ହେଉଛି ଖଣ୍ଡାର ଧାର । କେତେକ ସନ୍ତାନ କହୁଛନ୍ତି — ଘଡ଼ିକୁ ଘଡ଼ି ବାବାଟଙ୍କର ସମ୍ପୃତି ଭୁଲି ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ଯୋଗକୁ ଖଣ୍ଡା କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି ? କାହିଁକିନା ଏହା ଦ୍ଵାରା ପାପ କଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଏହା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ । ଦୁନିଆରେ ଯେମିତି ଲୋକମାନେ ନିଆଁରେ ପାରି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେମିତି ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାବାଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ବାବା ବରତ୍ତମାନ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ସମ୍ପଦତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଉପରେ ନାହାନ୍ତି ବରଂ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସାଧାରଣ ବୁଦ୍ଧ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଉପରୁ ତଳକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଚୈତନ୍ୟ ହୀରା (ଶିବବାବା) ଏହି ତବା (ବ୍ରହ୍ମବାବା) ଭିତରେ ବସିଛନ୍ତି । ଆମେ ବାବାଟଙ୍କ ସାଥରେ ବସିଛୁ - କେବଳ ଏତିକିରେ ଖୁସି ହୋଇଯାଆନାହିଁ । ଏହା ତ' ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ବହୁତ ଆକରଷଣ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ଅଧାଘଣ୍ଟା-୪୫ ମିନିଟର ହେଲା, ବାକି ସାରାଦିନ ବ୍ୟସ୍ତରେ ନଷ୍ଟ କରିବା ଦ୍ଵାରା କିଛି ବି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଚାର୍ଟ ରଖିବାର ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ମୁଁ ତ' ଭାଷଣ କରିପାରିବି, ମୋତେ ଚାର୍ଟ ରଖିବାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି! ତେବେ ଏଭଳି ଭୁଲ୍ କେବେ କରିବାର ନାହିଁ । ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଜର ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ମହାରଥୀ ତ' ସଂଖ୍ୟାରେ ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି । ଅନେକ ପିଲାଟଙ୍କର କେବଳ ନାମ ରୂପ ଆଦି ଆଦିରେ ବହୁତ ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେଉଛି । ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ' ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ବାବା ସବୁକିଛି ବୁଝାଇଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାକି ବିଦ୍ୟାରଥୀ ଏହା ନ ଭାରୁ ଯେ ବାବା ଅମୁକ ପଏଣ୍ଟ ବୁଝାଇନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଯୋଗ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଢ଼ଞ୍ଚାନ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ୮୪ ଜନମକୁ ତ' ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବୈରାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆସିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ଆଉ ରହିବାର ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ କରମାନୁସାରେ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବାର ଅଛି । ପୁଣି କରମାନୁସାରେ ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବାର ଅଛି । ପୁଣି ସେହି ଅନୁସାରେ ଦ୍ଵାରାପରରୁ ତୁମର ପୂଜା ହେଉଛି । ଅନେକ ଦେବୀ ଦେବତାଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି ନା । ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ନାମ ରଖୁଛନ୍ତି । ଚଣ୍ଡିକା ଦେବୀଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ରେଭିଷ୍ଟର ରଖୁନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ସୁଧୁରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ କୁହାଯାଏ— ଇଏ ତ' ଯେପରି ଚଣ୍ଡିକା ଅଟନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନେ ବାବାଟଙ୍କର କଥାକୁ ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ, ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ପୁଣି ଏହା ତ' ବେହଦର କଥା ଅଟେ । ଯଦି ପୁରୁଷାରୂପ କରିବେ ନାହିଁ ତେବେ ବାବା କହିବେ— ଇଏ ତ' ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମାନୁନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା କରିବା ଦ୍ଵାରା ପଦ କମିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ନିଜ ଉପରେ ବହୁତ ନିଜର ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଅମୃତବେଳାରେ ଆସି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବା ପାଇଁ କେତେ ମେହେନତ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଢ଼ଞ୍ଚାନ ତ' ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ସହଜ, କାରଣ ୮୪ ଜନମର ଚକ୍ରକୁ ମନେପକାଇବା କୌଣସି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ବାକି ସବୁଠାରୁ କଠିନ ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା, ଯେଉଁଥିରେ ବହୁତ ପିଲା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମର ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସେହିଥିରେ ହିଁ ହେଉଛି । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଯୋଗରେ ବସୁଛ ମାୟା ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ପଛକୁ ଟାଣୁଛି । କିନ୍ତୁ ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଶୁଣିବା ସମୟରେ ଯୁଦ୍ଧର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ତାହା ତ' ଆମଦାନୀର ଉତ୍ସ ଅଟେ । ପବିତ୍ର ହେବାରେ ହିଁ ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଟଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମିତି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ତ' ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଡାକନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ ପଏଣ୍ଟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଢ଼ଞ୍ଚାନ ତ' ବହୁତ ସହଜ । କେବଳ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାର ଅଛି । ତେଣୁ ବଚନରେ ମଧୁରତା ରହିବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ଏବେ ଯେଉଁ ଢ଼ଞ୍ଚାନ ମିଳୁଛି, ତାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କରମ ଅନୁସାରେ ମିଳୁଛି ବୋଲି କହିବା । ତୁମେମାନେ ଆରମ୍ଭରୁ ଭକ୍ତି କରିଛ ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭଲ କରମ, ତେଣୁ ଶିବବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ଯେତେ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ, ଶିବବାବା ସେତେ ଅଧିକ ତାଙ୍କ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥିବେ ଏବଂ ସିଏ ଏବେ ଢ଼ଞ୍ଚାନକୁ ବହୁତ ଜଳଦି ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିଥିବେ । ମହାରଥୀମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଢ଼ଞ୍ଚାନର ପଏଣ୍ଟ ଥାଏ । ଯଦି ସବୁବେଳେ ଲେଖୁଥିବେ ତେବେ ଭଲ ଭଲ ପଏଣ୍ଟ ଗୁଡ଼ିକୁ ଅଲଗା କରିପାରିବେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେଇପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି କେହି ମେହେନତ କରୁନାହାନ୍ତି । ମୁସକିଲରେ କେହି ନୋଟ୍ ରଖୁଥିବେ ଏବଂ ଭଲ ଭଲ ପଏଣ୍ଟ ଗୁଡ଼ିକୁ ଅଲଗା କରୁଥିବେ । ବାବା ସର୍ବଦା କହୁଛନ୍ତି— ଭାଷଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଲେଖ, ପୁଣି ତା'ପରେ ତାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଯାଞ୍ଚ କର । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି କେହି ମେହେନତ କରୁନାହାନ୍ତି । ସବୁ ପଏଣ୍ଟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କାହାରି ମନେ ରହୁନାହିଁ । ବାରିଷ୍ଟରମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଜ ତାଏରୀରେ ପଏଣ୍ଟ ନୋଟ୍ କରନ୍ତି । ସେହିଭଳି ତୁମ ପାଇଁ ତ ଲେଖିବା ବହୁତ ଜରୁରୀ । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ଉପରେ ଲେଖି ପୁଣି ପଢ଼ିବା ଦରକାର, ଭୁଲ୍ ସଂଶୋଧନ କରିବା ଦରକାର । ଯଦି ଏଭଳି ମେହେନତ କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆସିବ ନାହିଁ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଆଡେ ଭଟକିବ । ବହୁତ ଅଳପ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ସରଳ ଭାବରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସେବା ବ୍ୟତୀତ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆଉ କିଛି ବି ନାହିଁ । ମାଳାରେ ଆସିବାର ଅଛି ତେଣୁ ସେହିଭଳି ପରିଶ୍ରମ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କରିବା

ଦରକାର । ବାପା ତ' ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ପୁଣି ହୃଦୟରେ ଲାଗିଯାଉଛି । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉନଥିବେ ତେବେ ସିଏ ନିଜେ ହିଁ ଦାୟୀ । ଯଦିଓ କାମଧନ୍ଦା ଆଦି କର କିନ୍ତୁ ନୋଟ୍ କରିବା ପାଇଁ ପକେଟରେ ଡାଏରୀ ପଡ଼ିରହିଥିବା ଦରକାର । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତୁମକୁ ନୋଟ୍ କରିବା ଦରକାର । ଯଦି ଅବହେଳା କରିବ, ନିଜକୁ ମିଥ୍ୟା ମିଠୁ ଭାବିବ ତେବେ ମାୟା ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ମୁଖ ମାରି ଚାଲିବ । କାରଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ହେବା ସହଜ କଥା ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବଡ଼ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ସେଠାକୁ କୋଟିକରେ କେହି ଯିବେ । ବରହମାବାବା ମଧ୍ୟ ରାତି ଦୁଇଟାରୁ ଉଠି ଲେଖୁଥିଲେ ପୁଣି ପଢୁଥିଲେ । ଯଦି ପଏଣ୍ଟ ଭୁଲିଯାଉଥିଲେ ତୁମକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ପୁଣି ଦେଖୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେଥିରୁ ଜଣା ପଡୁଥିଲା ଯେ ଆମର ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ବର୍ତ୍ତମାନ କେତେ ହେଉଛି । ଆମର କରମାତୀ ଅବସ୍ଥା କେତେ ଦୂର ହେଲାଣି । ମାଗଣାରେ କାହାର ବଡ଼ିମା କରାଯାଏ ନାହିଁ । ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ, କରମଭୋଗ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆରଛା, ଏହା ଭାବ — ମୁରଲୀ ବରହମା ପଢ଼ାଉ ନାହାନ୍ତି, ଶିବବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସରବଦା ଏହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, କେବେ କେବେ ମଝିରେ ଏହି ବରହମା ବରତା ମଧ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ' ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରୁତ୍ତୁ ହିଁ କହିବେ । କ୍ଷାତ୍ରକୁ (ବରହମାଙ୍କୁ) ତ' ସାରାଦିନ ବହୁତ କିଛି ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କାରଣ କେତେ ପିଲାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ଵ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପୁଣି ପିଲାମାନେ ନାମ ରୂପରେ ଫସି ବୁଦ୍ଧି ଚଳାୟମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଅନେକ ପିଲାଙ୍କର ତ' ଏହା ଚିନ୍ତନ ଚାଲିଥାଏ - ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଘର ତିଆରି କରିବାର ଅଛି, ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧ କରିବାର ଅଛି । ତେବେ ଏହା ତ' ସବୁ ଡରାମା । ବାବାଙ୍କର ଡରାମା, ବରହମାବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଡରାମା ଏବଂ ତୁମର ମଧ୍ୟ ଡରାମା । ଡରାମା ବସ୍ତୁତୀତ କୌଣସି ନିଶିଷ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେକେଣ୍ଡ ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡ ଡରାମା ଚାଲୁଛି । ତେଣୁ ଡରାମାକୁ ମନେପକାଇ ବିଚଳିତ ହେବେ ନାହିଁ । ଅଟଳ, ଅଟଳ, ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବ । ତୋଫାନ ତ' ବହୁତ ଆସିବ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ସତ୍ୟ କହୁନାହାନ୍ତି । ସାଥପନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସେ କାରଣ ମାୟା ଅଛି ନା । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଆସୁନଥିଲା ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ବାବା ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ, ସମ୍ପଦତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହିବାର ମେହେନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ମେହେନତ କରି କରି ଥକିଯାଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ତ' ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ବାବା ୨୧ ପିଢ଼ି ପରମ୍ପରାତ ବିଶିଷ୍ଟ ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେହିଭଳି ମେହେନତ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ତୁମ ମନରେ ରହୁଛି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ବିଶିଷ୍ଟ ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ତ' ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ମନେପକାଇବା ଦରକାର । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବାବା ବିଶିଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ କେତେ କମାଲ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମନ ଭିତରେ ବାବା, ବାବା, ବାବା କହି ମହିମା ଗାୟନ କରିବା ଦରକାର । ତେବେ ଏଭଳି ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ହେଉଥିବ । ଏଠାକୁ ତ' ତୁମେମାନେ ସତେଜ ହେବାକୁ ଆସୁଛ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଗେହ୍ଲା ସନ୍ତାନମାନେ, କୌଣସି ପ୍ରକାର ଭୁଲ୍ କରନାହିଁ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ସେବା କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖୁଛି, ପଚାରୁଛି ତୁମମାନଙ୍କର କେଉଁ ପ୍ରକାର ଖୁସି ରହୁଛି ? ବାବା ତ' ଯାସ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଚେହେରାରୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡୁଛି ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି କେତେ ସନ୍ଦେହ ଅଛି ? ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରାଣକୁ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସି ବସି ସବୁକିଛି ଭୁଲି ହୋଇଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କ ବସ୍ତୁତୀତ ଆଉ କିଛି ବି ମନେପକାଇବାର ନାହିଁ, ସାରା ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଭୁଲିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତେବେ ସେହି ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ମିଠା ଏବଂ ଅଲୌକିକ ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହି ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଆଖିରୁ ଖୁସିର ଲୁହ ବାହାରି ଆସୁଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ଲୁହ ବାହାରିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଅଲଗା ଏବଂ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଅଲଗା । ଏହା ହେଉଛି ସତ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରକୃତ ସନ୍ଦେହ । ଏଠିକାର କଥା ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଛ, ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ବରହମାଙ୍କ ଶରୀର ରୂପୀ ରଥ ଉପରେ ସବାର ହୋଇଥିବେ । ବିନା ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ତ' ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ' ସବୁ ଶରୀରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବାପଦାଦା । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ବହୁତ ସନ୍ଦେହରେ ମହିମା ଗାନ କରିବାକୁ ପଡିବ — ବାବା ଆମକୁ କ'ଣ ବର୍ଷା (ସମ୍ପଦତ୍ତି) ଦେଉଛନ୍ତି!

ତୁମେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ଏହି ଜଟିଳରୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ମଙ୍ଗଳମ୍ ଉଗବାନ ବିଷ୍ଣୁ କୁହାଯାଏ ନା । ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କରୁଛନ୍ତି, କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହି ଏକମାତ୍ର ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆମେ କାହିଁକି କାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ! ନିଶ୍ଚିତ କିଛି ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗର ଧାର ନାହିଁ ତେଣୁ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଆକର୍ଷଣ କରିପାରୁନାହିଁ । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମା । ଏବେ ପୁଣି ଭଲ ଭାବରେ ଯୋଗର ଶକ୍ତି ଧାରଣ କର । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ହିଁ ସବୁଠାରୁ କଠିନ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି, ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛି । କାରଣ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପଦତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଅଛି । ବାବା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ଭୁଲିଯାଉଥିବେ । ବାବା ତ' ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ସନ୍ତାନ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତାନ ବୋଲି ସମବୋଧନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ' ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, କ୍ଷାତ୍ରଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଆଗ୍ନିରାୟନଙ୍କ ପାତ୍ର ଚାଲୁଛି । ବହୁତ ଅଳ୍ପ ସନ୍ତାନ ଜାଣିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଅକ୍ଷର କାହାର । ବାବା ତ' ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତାନ ବୋଲି ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବେ । ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପଦତ୍ତି ଦେବାପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛି । ବାବା ତ' ସବୁକିଛି ଖୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କାରଣ ପିଲାଙ୍କଠାରୁ ମୋତେ କାମ ହାସଲ କରିବାର ଅଛି ନା । ଏହା ତ' ବହୁତ ଆଗ୍ନିରାୟନଙ୍କ ଚଟପଟି (ମଜାଲିଆ) ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଟପଟି ଓ ଖଟପଟି ମଧ୍ୟ । କାରଣ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ହେଲେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଦରକାର

ନା ।

ଆରକ୍ଷା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଖ ଦ୍ଵାରା କେବେ ଓଲଟା ଯୋଲଟା କଥା କହିବାର ନାହିଁ । ସ୍ନେହର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ହେବ । ଆରକ୍ଷା ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଅର୍ଥାତ୍ (ଅମୃତବେଳା)ରେ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍‌ସାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ, ତେଣୁ ନିଜ ଭିତରେ ଥିବା ଅବଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜ ଉପରେ ବହୁତ ନିଜର ରଖିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ରଚିତରର ରେଜିଷ୍ଟରକୁ ନିଜେ ହିଁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ତିନିଟି ସମ୍ପ୍ରତିର ତିଳକ ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସୂଚି ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ଅଟଳ-ଅଟଳ ହୁଅ ।

ବାପଦାଦା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ତିନିଟି ସମ୍ପ୍ରତିର ତିଳକ ଦେଇଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ ହେଲା ସ୍ଵର୍ଗ ସମ୍ପ୍ରତି, ଦ୍ଵିତୀୟରେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ତୃତୀୟରେ ଶେଷ୍ଠ କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଡ୍ରାମାର ସମ୍ପ୍ରତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଏହି ତିନିଟି ଯାକ ସମ୍ପ୍ରତି ସଦାସର୍ବଦା ରହିଛି ସେମାନଙ୍କର ସୂଚି ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରହୁଛି । ଆତ୍ମାର ସମ୍ପ୍ରତି ରହିବା ସହିତ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଡ୍ରାମାର ସମ୍ପ୍ରତି ରହିବା ଅତି ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ କାର୍ଣ୍ଣକି ନା କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ ଯଦି ଡ୍ରାମାର ଜ୍ଞାନ ରହିଥିବ ତେବେ ସୂଚି ଟଳମଳ ହେବ ନାହିଁ, ଯେତେ ବି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରସ୍ପତି ଆସୁ ନା କାର୍ଣ୍ଣକି ସେଥିରେ ଅଟଳ-ଅଟଳ ରହିପାରିବ ।

ସଂକ୍ଷେପ:-

ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଲୌକିକ, ମନକୁ ଶୀତଳ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଦୟାଶୀଳ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***